

LBRIS

We know
books

Lorena-Adriana Ionică

Ruj roșu pentru zile negre

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Capitolul 1.....	7
Capitolul 2.....	20
Capitolul 3.....	29
Capitolul 4.....	43
Capitolul 5.....	49
Capitolul 6.....	58
Capitolul 7.....	66
Capitolul 8.....	74
Capitolul 9.....	85
Capitolul 10.....	97
Capitolul 11.....	103
Capitolul 12.....	109
Capitolul 13.....	122
Capitolul 14.....	140
Capitolul 15.....	145
Capitolul 16.....	167
Capitolul 17.....	179

Capitolul 18.....	190
Capitolul 19.....	197
Capitolul 20.....	208
Capitolul 21.....	214
Capitolul 22.....	224
Bibliografie	230
Despre autor	231
Mulțumiri	232

Capitolul 1

Trecuseră 30 de zile de autoizolare și simțeam acut senzația de singurătate, anxietate și alte stări necunoscute până atunci.

M-am trezit din nou la ora 5 dimineața de parcă eram nerăbdătoare să îmi încep ziua. Yuhuuu, mă aștepta o nouă zi în care aveam maxim să îmi schimb pijamaua cu alta și să mă spăl pe dinți și pe față. Câtă emoție mă încerca la acest gând.

Mai trag de timp, aștept să se lumineze cum trebuie, să fac schema cu pleoapele, să închid una, să o deschid pe cealaltă, jucăuș, așa cum am văzut într-un film. Mă uit la Taz, câinele meu, un Bulldog francez care pare că a înghițit un alt bulldog, cum dormea în continuare. Cât de liniștit și relaxat pare în somnul lui profund.

Câteodată mi-e dor de copilărie, de liniște, de momentele alea în care mă bucuram cu adevărat. Cât de departe pare totul.

Mă ridic cu greu din pat, simt mușchii încordați de efort, probabil de la mâncarea care mi-a îmbrățișat trupul în vreme de carantină. Câtă presiune exercitată pe micuțul trup, mi-am zis, apoi m-am dus să îmi fac un sandvici.

Înainte să verific frigiderul, îmi pregătesc cafeaua. Am nevoie de multă energie ca să pot mânca toate proviziile, nu de alta, dar nu aş vrea să se strice.

Şi oh! S-a terminat, s-a terminat tortul de ciocolată făcut de mama. Găsesc farfuria murdară în frigider. O lăsasem intenţionat în speranţa că vreo zână a frigiderului o să facă o magie peste noapte şi o voi găsi din nou plină a doua zi.

Mamei nu îi plăcea să gătească, dar de plictiseală, se pare că a avut un moment de slăbiciune în care i-a scăzut glicemia. Mi-o şi imaginez spunând: Gata, a venit vremea să fac ceva pentru sănătatea mea psihică şi emoţională... şi a făcut; acel ceva era supraetajat, cu două straturi de ciocolată, unul de cremă albă, două de biscuiţi şi o cireaşă în vârf, pusă de mine, ca să contribui şi eu cu ceva.

Nu ştiu să gătesc, e adevărat, dar cred că e ceva genetic, nu m-am considerat niciodată vinovată pentru asta. N-a fost să fie pentru câteva generaţii. Pentru oameni ca mine s-a inventat fast-foodul şi produsele semipreparate.

Sălbatica arătare, venită parcă din altă lume, pierise în lupta cu supărările mele.

De câteva zile, 5 mai exact, 2 ore, 15 minute şi tot atâtea secunde, nu că ar sta cineva să ţină socoteala, fusesem dată afară de la muncă. Lucram de puţin

timp la o firmă de publicitate, ca specialist resurse umane.

Într-o zi de luni, în plină pandemie de coronavirus, am fost chemată din telemunca la sediu. M-am dus zâmbitoare la serviciu, cu un zâmbet bine ascuns sub o mască de bumbac 100%, cu 3 pliuri, fără filtru. Cred că ori culoarea, ori faptul că nu era dintre cele omologate mi-a purtat ghinion în acea zi.

Şeful meu, domnul Gheorghe Stanomir, acel mascat în frac al zilelor noastre, un bărbat de 55 de ani, chel, cu o şuviţă zburdând în stânga şi în dreapta mai ceva ca drapelul în vânt, mă cheamă la el în birou. Nu înţelegeam ce se întâmplă, avea o voce subţiată, nefirească pentru un bărbat de 1,90 m şi 110 kilograme, măsurat din ochi. Fireşte, încă nu îmi permiteam să îl întreb; urma să aflu după ce se termina perioada de probă.

Am bătut la uşă, deşi era deschisă, m-a poftit înăuntru, continuând să vorbească efeminat şi uitându-se undeva pe lângă mine, în colţul din dreapta al încăperii:

—De mâine să nu mai vii, nu mai e cazul.

N-am avut nicio reacţie, părea că repetă un rol, pe voci, cu vreun prieten imaginar. Mă gândeam că toţi avem probleme, nu trebuie să judec. Aşteptam tăcută să văd ce urmează.

—Ai înțeles, continuă el, de ce nu zici nimic, Iris?

—Cu mine vorbești, domnule?

—Unde ți-e gândul?

—Hmm, credeam că vorbești singur, am mormăit eu.

—E situația asta delicată cu virusul, ne facem probleme că firma nu o să reziste unei asemenea crize și mă tem că trebuie să luăm măsuri din timp, și cum tu...

—Sunt ultima venită, sunt încă în perioada de probă, bla, bla, bla, am mai zis un bună ziua sau tot bla, bla, bla, nu mai știu exact și am ieșit din birou.

Mă gândeam cu un soi de amuzament dacă lucrând la Resurse umane îmi voi face singură documentele de lichidare. Colegii se auzeau pe fundal cum își exprimă părerile de rău. La un moment dat cred că am auzit și ceva cu condoleanțe, eram prea departe cu gândul ca să mai socializez.

Eu, ca și multe alte persoane, mă confruntam cu un moment de incertitudine, dublat în cazul meu de faptul că nu aveam economii. Poate într-o șosețică, sub o salteluță, pe undeva să fi ascuns bani pentru zile negre. Întotdeauna am urât oamenii care vorbesc cu diminutive. Mi se părea că îmi agasează timpanul și creierul, pe scurt, că mă agresează pe mine cu totul. Fix așa mă simțeam acum. Agresată de propria

persoană, care folosește diminutive pentru a spori senzația de nervozitate și panică. Am luat la rând toate buzunarele hainelor, toate piesele de mobilier și mi-am dat seama că banii cheltuiți în mall și pe shoppingul online nu se rambursează în locuri prin casă.

Îmi revin la realitate când îl văd pe Taz cum dădea vesel din coadă.

Mă îmbrac în ceva festiv, blugi, un tricou și hanorac, completez o declarație pe proprie răspundere, unde bifez punctul 5 „activitate fizică individuală (cu excluderea oricăror activități sportive de echipă/colective) sau pentru nevoile animalelor de companie/domestice, în apropierea locuinței”. Primul impuls e să tai „activitate fizică individuală”, că dacă tot dai o declarație, măcar să nu minți flagrant. Dacă nu aveam câinele, nici nu mă gândeam să ies la plimbare prin cartier.

Îmi pun noile piese de rezistență: mănușile de instalator, galbene, din cauciuc, altele n-am găsit în perioada asta și o mască în același ton. Nimic nu mă împiedică să am o ținută impecabilă pentru aceste vremuri.

Masca, o mărime cam mare pentru fața mea, mi se tot trăgea pe ochi. Deodată mă dezechilibrez pe scări, dar reușesc în ultima secundă să mă prind de

balustradă. Se aude un pârâit. Eu sunt în regulă, însă hanoracul meu nu a fost la fel de norocos. Fuck, bine că nu era nimeni!

—Bună ziua, sunteți bine? se aude o voce în spatele meu.

—Bună ziua, da, sunt ok.

Nici nu întorc capul să văd cine e. Oricum nu îmi cunosc vecinii decât din vedere, poate am norocul să nu știe cine sunt.

Afară e dezolant. Trăiesc senzația asta de fiecare dată când trebuie să ies cu Taz. El se simte în elementul lui, aleargă atât cât poate, micuțul, la gabaritul lui, iar eu mă uit în jur ca un om pierdut, cu mințile rătăcite. Poate mă sălbătesc, poate devenim antisociali, poate că teama asta va rămâne în noi și după ce va dispărea virusul.

Până acum câteva luni, viața se desfășura altfel: familie, prieteni, ieșiri în oraș, la un film, la un bar. Cel mai dureros e că am momente în care uit că a existat o viață altfel înainte de epidemie. Sentimentul ăsta de nesiguranță permanentă, de incertitudine, mă înnebunește.

Am încercat să scriu așa cum o făceam altădată, atunci când simțeam că pierd controlul. Era antidotul meu la suferința de orice fel. Îmi pierdeam nopțile scriind povești de dragoste, poezii, iar într-un moment

de liniște am decis să arunc tot ceea ce creasem. Mi se părea că era acea parte din mine pe care voiam să o țin în latent, să nu iasă la suprafață, pentru că, dacă apărea, era semn că se întâmplă ceva rău. Mă ajuta pe moment, e adevărat, dar nu era o soluție pe termen lung.

De puțin timp, începusem din nou să scriu. Îmi părea că reușesc să mă detașez de realitate și să pătrund într-o lume în care sunt personajul principal.

Mă așez pe canapea, îmi iau agenda preferată, un stilou și aștept să scriu. Nimic. Mă gândesc că poezia e despre stare, ce simt, cum mă simt, apoi...

*Stătea poetul la ceas de seară
Scriind și ștergând pe-o foaie albă,
Dar cuvintele păreau a rămâne
În mintea lui captive.*

Poetul... ha ha, asta era! De fapt, de asta mă și dăduseră afară. Și-au dat seama că nu meritam să mă țină pe un post de specialist resurse umane, când în mine zăcea un poet, un geniu creator. Mă amuza teribil ce puteam să debitez. Îmi și imaginam cum aveam să îmi public cartea de poezii și că va trebui să vorbesc în fața mulțimii, deși eram emotivă și

Începeam să mă bâlbâi spectaculos în astfel de situații. Lumea sigur s-ar fi întrebat atunci: oare ce a vrut să spună autorul?

Mă obosesc gândurile astea despre succes, mai bine mă duc să mănânc.

Din prea multă plictiseală, am deschis televizorul. Pe unul dintre posturi rula Sweet November. Prima reacție a fost să schimb, că doar îl mai văzusem de cel puțin cinci ori. Ajunsesem să știu replicile, dar asta nu m-a împiedicat să îl revăd. Am plâns din nou cu suspine, ca și când ar fi fost prima dată. Ce nedrept era totul și a șasea oară. De atâta supărare, îmi pun un pahar de vin roșu și adorm.

M-am trezit a doua zi cu un zâmbet larg. L-am visat din nou pe acel bărbat misterios. Nu reușesc să îmi dau seama dacă în vis îl pot vedea în întregime, îi pot descifra trăsăturile. Știu doar că e șaten, părul lung, ochii... ochii sunt de un albastru închis, culoarea cerului fumegând. Nu seamănă cu niciun alt bărbat din viața mea din trecut. Să fie oare din viitor? Îmi scutur capul și încerc să revin la realitate. E trecut de ora 8:00. De mult nu am mai dormit atât de profund.

Taz este fericit că poate merge, în sfârșit, afară. E rece azi, chiar frig, și mă grăbesc să mă întorc în casă. Mă bag din nou sub pătura roșie și moale. E cald și bine. Adorm preț de un ceas. Mă trezesc, îmi

fac un ceai, deschid laptopul și... surpriză: o nouă cerere de prietenie! Să fie el? Nu, nu e bărbatul din vis. Cum ar fi ca, printr-un joc al sorții, printr-o mutare a păpușarilor sau o intervenție divină, noi doi să ne întâlnim? Oare există aievia sau este doar un rezultat al subconștientului, o creație a dorințelor ascunse? Oare el mă visează?

Aș vrea s-auzi urma pașilor mei

Cum freamătă pământul,

În lungi căutări de tine

Ca buzele să-și regăsească azi sărutul.

Versurile astea au venit de nicăieri și le-am scris în jurnal.

Mă aștepta o zi lungă în care trebuia să improvizez. Dau muzica la maximum și încep să cânt. Dacă tot nu mă cunosc vecinii, ce ar fi să afle cine sunt?! În plus, e Queen! Cui nu îi place Freddie?! După ce cânt pătimaș Bohemian Rhapsody și The Show Must Go On, mă gândesc că ar fi momentul potrivit pentru o zi de răsfăț. Îmi pun într-un bol praf de argilă, apoi amestec cu gălbenuș și ulei de măsline, iar masca de maioneză o asezonoz cu două felii de castravete puse pe ochi. E ziua mea de spa și e free. Stau 10 minute, apoi mă spal și sunt fresh. Mă dau cu ruj roșu, mă